

СТИВЪН КИНГ ДЖИРУСЪЛЪМС ЛОТ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

СКЪПИ БОУНС,

Бях приятно изненадан, когато влязох в студения, ветровит коридор на Чепълудейт, смазан от пътуването с отвратителния дилижанс, чувствайки непреодолима нужда да облекча пикочния си мехур, и видях писмото, надписано с безподобния ти почерк върху грозната масичка от черешово дърво до вратата! Бъди сигурен, че се залових да го дешифрирам веднага щом задоволих физическите нужди (в разкошната, украсена с орнаменти тоалетна на долния етаж, където е толкова студено, че пара излиза от устата ми).

Радвам се, че най-после си се съвзел от коварната болест, загнездила се от доста време в белите ти дробове. Уверявам те, че разбирам душевните ти терзания относно „лекарството“, което ти е помогнало. Каква ирония: болен аболюционист бива спасен от слънцето на Флорида, където гъмжи от роби! При все това, Боунс, обръщам се към теб като човек, който също е бил в „долината на сенките“: *моля те, пази се* и не се връщай в Масачузетс, докато напълно оздравееш. Острият ти ум и жлъчното ти перо ще ни бъдат от полза само ако си жив. Струва ми се, че има някаква поетическа справедливост във факта, че южняшкото слънце ти действа благотворно.

Къщата е хубава и напълно отговаря на описанието, дадено от изпълнителя на завещанието на братовчед ми, но въпреки това ми се струва доста зловеща. Разположена е на висок хълм на около четири километра северно от Фалмът и на десетина километра северно от Портланд. Зад нея има около четири акра невъобразимо запустели земи. Хвойна, диви лози, храсталаци и различни пълзящи растения покриват живописните каменни стени, обграждащи имението. Псевдогръцки статуи върху пиедестали надничат със слепите си очи от руините — понякога имам чувството, че ще се нахвърлят върху мене. Струва ми се, че вкусът на братовчеда Стивън е клонял към уродливото.

Видях стара беседка, почти скрита под алена смрадлика, и чудат слънчев часовник, в центъра на който някога е имало градина. Всичко това подсилва впечатлението за пълно безумие.

Но зашеметяващата гледка, разкриваща се от големия еркереен прозорец ме кара да забравя всичко грозно и отвратително. Погледът ми се наслаждава на скалите в подножието на нос Чепълуейт, и на океана. До прозореца стои огромно тумбесто бюро, което сякаш ме подканя да започна писането на романа, за който говоря толкова отдавна, че безсъмнено ти е омръзнало да ме слушаш.

Днес времето е мрачно, с превалявания от дъжд. Всичко наоколо ми изглежда сиво — разядените от водата крайбрежни скали, които са тук от памтивека, небето и разбира се, океана, чиито вълни шумно се разбиват в назъбените скали. Подът под краката ми вибрира — странно, но някак си приятно усещане.

Знам, че не одобряваш усамотението ми, скъпи Боунс, но повярвай, че съм доволен и щастлив. Освен това, Калвин е при мен — както винаги практичен и мълчалив, — знам, че мога да разчитам на него. Сигурен съм, че след няколко дни ще се ориентираме в обстановката и ще поръчаме продукти от града. Ще ни трябва цяла армия чистачки, за да отстранят що-годе напластения от години прах.

Трябва да свършвам — още не съм разгледал цялата къща, не съм надникнал във всички стаи. Навярно бедните ми очи ще бъдат подложени на изпитание при вида на купищата грозни мебели. Още веднъж ти благодаря за писмото — то беше като светъл лъч в кошмарната обстановка, — както и за загрижеността ти.

Предай сърдечните ми поздрави на съпругата си, помнете, че ви обичам.

2 октомври 1850

ЧАРЛЗ

СКЪПИ БОУНС,

Попаднал съм на прекрасно местенце!

Непрекъснато ме изумява, както ме изумява реакцията на жителите на близкото селце, научили за пристигането ми. Въпросното селце носи живописното име Причърс Корнърс^[1]. Калвин вече е уредил ежеседмичната доставка на провизии. Погрижил се е и за дърва за огрев. Но когато се върна от селцето, лицето му беше помръкнало. Попитах го какво се е случило, а той мрачно процеди:

— Смятат ви за луд, мистър Буун.

Засмях се и казах, че навярно са научили за мозъчното възпаление, което получих след смъртта на моята Сара — добре знаеш, че по онова време действително бях изпаднал в умопомрачение.

Ала Кал рече, че местните жители били чували за мен единствено от братовчедата Стивън, който пазарувал от същите доставчици.

— Те твърдяха, сър, че всеки, който живее в Чепълудейт е луд, или рискува да стане такъв.

Направо бях изумен. Попитах го кой му го е казал. Кал обясни, че го изпратили при някакъв намусен и напълно идиотизиран тип на име Томпсън, собственик на четиристотин акра борови и брезови гори; той сечал дърветата с помощта на петимата си синове и продавал трупите на дъскорезниците в Портланд и на хората в околността.

Без да знае за нелепите предразсъдъци на местните жители, Кал му съобщил адреса, на който да доставят дървата за огрев. Томпсън зяпнал от изненада и заявил, че синовете му ще изпълнят поръчката, но само при условия, че ще докарат дървата по пътя откъм океана и само през деня.

Верният Кал, който по всяка вероятност изтълкува погрешно смайването ми, побърза да добави, че Томпсън вонял на евтино уиски и бърборел несвързано за някакво изоставено село, за роднините на братовчедата Стивън и за

червеи... В крайна сметка прислужникът ми предал поръчката на един от синовете, който — доколкото разбрах — бил също така намусен, мърляв и пиян като баща си. Предполагам, че Кал се е сблъскал със същата реакция в единствения магазин в селцето, където разговарял със собственика, докато присъстващите се опитвали да прикрият любопитството си.

Думите му не ме разтревожиха. Известно ми е, че провинциалистите обичат да разнообразяват живота си с клюки, скандали и поверия и съм сигурен, че бедният Стивън се е оказал идеална мишена. Съгласи се, че има нещо странно в смъртта на човек, паднал от собствената си веранда и намерил смъртта си.

Къщата непрестанно ме изумява. Представи си — цели двайсет и три стаи, Боунс! Помещенията на горния етаж и картинната галерия са обковани с ламперия, която е плесенясала, но все още не е изгнила. Когато вляза в спалнята на покойния ми братовчед, чувам как плъховете уплашено тичат зад облицовката на стените — съдейки по шума, навярно са огромни — все едно, че чувам стъпки на хора. Не ми се иска да връхлетя върху някой от тях нощем... нито пък денем. Въпреки това не видях никакви дупки в ламперията, нито изпражнения. Много странно.

В галерията на горния етаж висят грозни портрети, поставени в рамки, които навярно струват цяло състояние. Някои от изображенията носят известна прилика със Стивън... доколкото си го спомням, разбира се. Струва ми се, че разпознах чичо Хенри Буун и съпругата му Джудит; останалите никога не съм виждал. Предполагам, че един от тях е прословутият ми дядо Робърт. За огромно съжаление не познавам тези роднини. Лицата им са интелигентни, от тях лъха същата жизнерадост, позната ми от писмата на Стивън до мен и съпругата ми. По принцип семейната вражда възниква поради някаква нелепа причина. Разбито бюро, размяна на обиди между братя, починали преди три поколения — и ето че невинните им потомци се настройват един срещу друг.

Имал съм късмет заедно с Джон Пети сте успели да се свържете със Стивън в момент, когато ви се е струвало, че ще последвам, моята Сара на онзи свят. Съжалявам, че съдбата ме лиши от възможността да опозная по-добре братовчедата си: навярно щях да се забавлявам безкрайно докато го слушам да възхвалява любимите си статуи и грозните мебели.

Все пак не бива да описвам с толкова черни краски сегашния си дом. Действително вкусовете ни с братовчедата Стивън са противоположни, но ако не се смятат неговите „придобивки“, тук има истински шедеври (повечето от тях скрити под калъфи в стаите на горния етаж). Открих легла, маси и мебели с дърворезба, изработени от тиково дърво, което хвърля тайнствен отблясък. Тук има някаква възвишеност, чувства се отпечатъкът на времето. Все още не мога да реша дали къщата ми харесва, но ще се опитам да променя обстановката, докато измине студената зима, характерна за този край.

Господи, ето че пак се разбъбрих. Пиши ми незабавно, Боунс. Как върви оздравяването ти, имаш ли вести от Пити и от останалите? Моля те само за едно: не се опитвай *насила* да приобщиш новите си южняшки приятели към нашата кауза — доколкото ми е известно, те първо стрелят, после разговарят, подобно на нашия общ познат мистър Калхун.

6 октомври 1850

Твой верен приятел: ЧАРЛЗ

СКЪПИ РИЧАРД,

Здравей, как си? Откакто се преселих в Чепълуейт често си мисля за тебе, все се надявах, че ще ми се обадиш. Едва днес получих писмо от Боунс, с което ми съобщава, че съм пропуснал да оставя адреса си в клуба. Бъди сигурен, че и без това щях да ти пиша; понякога ми се

струва, че моите верни и истински приятели са единствената ми опора на този свят. Боже мой, как се разпръснахме!

Ти си в Бостън и предано сътрудничиш на „Либърейтър“ (между другото адресът ми ще бъде публикуван и там), Хансън е в Англия на едно от проклетите си *пътешествия*, а бедният стар Боунс е в „бърлогата на звяра“, където се лекува от туберкулоза.

Тук всичко се развива според предвижданията ми. Ще ти разкажа подробностите, когато не съм толкова заангажиран — сигурен съм, че като адвокат ще се заинтересуваш от случилото се в Чепълуейт и в околността.

Междувременно се осмелявам да те помоля за една услуга. Спомняш ли си историка, с когото ме запозна на благотворителната вечеря, организирана от мистър Клари? Мисля, че се казваше Бигълоу. Във всеки случай той спомена, че хобито му е събиране на легенди от края, където понастоящем живеея. Моля те да се свържеш с него и да го попиташ какви факти, местни поверия или слухове са му известни във връзка с напуснатото от жителите селце, на име Джирусълъмс Лот, намиращо се в близост до градчето Причърс Корнърс. Ще ми направиш огромна услуга, още повече, че въпросът не търпи отлагане.

Дик, препрочитайки настоящото писмо констатирах, че тонът ми е доста заповеднически, за което искрено съжалявам. Обещавам в най-скоро време да ти обясня всичко. Предай моите най-искрени поздрави на съпругата си и на симпатичните си синове.

16 октомври 1850

Твой верен приятел: ЧАРЛЗ

СКЪПИ БОУНС,

Ще ти опиша нещо, което с Кал намираме доста странно (дори обезпокояващо) — интересува ме мнението ти. В най-лошия случай разказът ще те развлече, докато се бориш с комарите!

Два дни след като пуснах последното си писмо до теб, от селцето дойдоха четири млади дами, предвождани от по-възрастна госпожа на име мисис Клорис, която изглеждаше страшно делова. Задачата им бе да почистят къщата и (доколкото могат) да избършат праха, който ме кара да кихам на всяка крачка (или поне така ми се струва). Жените незабавно се заловиха за работа, ала ми се сториха малко нервни; една от тях, доста вятърничава на вид госпожица, дори изпищя, когато влязох в салона на горния етаж, където тя чистеше.

Попитах мисис Клорис за причината; прибрала косата си под избеляла забрадка, тя миеше коридора с мрачна решителност, която навярно би те удивила. Въпросната дама вдигна глава и наперено заяви:

— Страхуват се от къщата, сър, аз също, защото този върху този дом тегне проклетие.

Зяпнах от учудване, а тя продължи с по-мек тон:

— Не че Стивън Буун беше лош човек. Познавах го добре, тъй като идвах да му чистя всеки вторник и четвъртък от месеца, както едно време за покойния му баща, мистър Рандолф Буун, преди да изчезне безследно заедно със съпругата си. Мистър Стивън беше симпатичен и благ човек. Струва ми се, че приличате на него (да ме прощавате за откровеността, но не обичам да говоря със заобикалки), но къщата действително е урочасана. Никой Буун не е бил щастлив тук от времето, когато дядо ви Робърт и брат му Филип се скараха заради крадените... (тук тя сконфузено замълча, сетне продължи)... вещи през хиляда седемстотин осемдесет и девета.

Страхотна памет имат тези хора, нали, Боунс?

Мисис Клорис колебливо продължи:

— Построена е била сред нещастие, обитателите ѝ са били нещастни, тук се е проливала човешка кръв,

изчезвали са хора. — (Може би съм споменава, Боунс, че чичо Рандолф по някакъв начин станал причина дъщеря му Марчела да падне по стълбата към мазето, което ѝ струвало живота. По-късно, измъчван от угризения на съвестта, той се самоубил. Стивън споменаваше за това в едно от писмата си.) — Работила съм тук години наред, мистър Буун и не съм сляпа, нито глуха. Чувала съм страховити звуци, идващи иззад стените, сър — думкане, трясъци и веднъж дори ридаене, напомнящо истеричен смях. Честен кръст, от него ме побиха тръпки. Повтарям, сър, къщата е урочасана.

Тя замълча, навярно се страхуваше, че е казала повече, отколкото трябва.

Не знаех как да реагирам: дали да се засегна, или да приема „тирадата“ ѝ на шега, дали да проявя любопитство, или да се престоря на безразличен. Все пак чувството ми за хумор надделя.

— А вие как мислите, мисис Клорис? Може би призраците разтърсват веригите, с които са оковани?

Тя ме изгледа особено и отвърна:

— Тук може и да има призраци, но не са в стените. Сигурна съм, че не привидения ридаят, бърборят и се блъскат в мрака. Това са...

— Хайде, мисис Клорис — подканих я любезно. — И без това споделихте доста неща. Защо не довършите мисълта си?

За миг лицето по лицето ѝ пробягна странно изражение — на ужас и на (готов съм да се закълна) религиозно страхопочитание. Сетне тя прошепна:

— Някои от тях са безсмъртни, те живеят в сумрачната зона между двата свята, за да МУ служат.

Сетне стисна устни и не каза нито дума повече. Опитах се да изтръгна още подробности, но тя упорито мълчеше. Накрая я оставих на мира, тъй като се страхувах да не се обиди и да си отиде.

Така приключи този епизод, но на следващата вечер отново се случи нещо странно. Калвин беше запалил

камината в хола, седях пред нея, клюмах над вестника и се вслушвах в барабаненето на дъжда по големия еркерен прозорец. Чувствах се отлично, както се чувстваш в подобна нощ, когато навън е тъмно и студено, а ти седиш в топлата и уютна стая. Внезапно Кал застана на прага; изглеждаше възбуден и поизплашен.

— Буден ли сте, сър? — попита той.

— Почти заспах. Какво има?

— На горния етаж открих нещо, което непременно трябва да видите — отвърна Кал, едва сдържайки възбудата си.

Станах и го последвах. Докато се изкачвахме по широката стълба, прислужникът ми обясни:

— Седях в кабинета на горния етаж и четях книга — междувпрочем, доста странно литературно произведение, когато чух шум откъм стената.

— Били са плъхове — затова ли ме безпокоиш?

Той спря на площадката и тържествено ме изгледа. Лампата в ръката му хвърляше странни, тайнствени сенки върху тъмните драперии и върху портретите. Стори ми се, че изрисуваните върху тях предтечи злобно ми се усмихват. Навън вятърът нададе вой, сетне сякаш неохотно притихна.

— Не бяха плъхове — настоя Кал. — Разнесоха се трясъци и думкане, идващи иззад библиотеката, после — задавен смях. Беше ужасно, сър, дочух и драскане, сякаш някакво същество се опитваше да излезе... и да се нахвърли върху мен!

Навярно си представяш удивлението ми, Боунс. Калвин не е от хората с развито въображение, нито е склонен към истерия. Реших, че тук действително се крие някаква страшна тайна. Обърнах се към него и го попитах какво се е случило после. Вървахме по коридора; през отворената врата на кабинета струеше светлина. Неохотно направих няколко крачки — вече не се чувствах добре.

— Дращенето престана. След миг думкането и трясъците се подновиха, но този път сякаш се отдалечаваха. За миг настъпи тишина — заклевам се, че

дочух особен, едва доловим смях. Приближих се до библиотеката и я заопипвах с надеждата, че ще открия тайна врата.

— Е, намери ли я?

— Не, но се натъкнах на нещо друго.

Влязохме в кабинета и моментално забелязах квадратен отвор в лявата част на библиотеката. Оказа се, че тук книгите са фалшиви и зад тях има малко скривалище. Приближих лампата към отвора, но видях само дебел слой прах, натрупан в продължение на десетилетия.

— Вътре намерих това — тихо изрече Кал и ми подаде къс пожълтяла хартия. Беше карта, начертана с черен туш, на която беше изобразен някакъв град, или село. Виждаха се седем сгради, под една от тях, напомняща камбанария и обозначена с кръст, имаше надпис: „Гнездото на покварата“.

В горния ляв ъгъл видях стрелка, сочеща на северозапад от селището. Под нея бе написано „Чепълуейт“. Калвин промълви:

— Когато бях в града, сър, дочух да споменават за някакво напуснато от жителите си село, наречено Джирусълъмс Лот. Местните хора са доста суеверни и го избягват.

Посочих странния надпис.

— Ами това какво е?

— Нямам представа.

Внезапно си спомних изплашеното и упорито изражение на мисис Клорис и промърморих:

— Червеят...

— Знаете ли нещо по въпроса, мистър Буун?

— Не съм сигурен. Мисля, че ще е доста интересно да разгледаме онова селце. Какво ще кажеш Кал?

Той кимна, очите му светнаха. Прекарахме близо час, търсейки някаква пролука в стената зад скривалището, но усилията ни не се увенчаха с успех. Звуците, за които говореше Кал, не се повториха.

Легнахме си и нищо не смути съня ни.

На другата сутрин двамата с Кал потеглихме на нашата „експедиция“. Дъждът беше спрял, ала небето беше мрачно и прихлупено. Забелязах изпитателния поглед на спътника си и побързах да го уверя, че моментално ще се откажа, ако почувствам умора. Носехме раница с провизии, компас и странната, пожълтяла карта на Джирусълъмс Лот.

Наоколо цареше мъртвешка тишина, не се чуваше чуруликането на птици, нито пропукването на съчка при преминаването на някое животно. Вървахме на югоизток сред високите, тъмни борове, чувахме само стъпките си и грохота на прибоя. Миризмата, лъхаща от океана, ми се стори особено натрапчива.

Бяхме изминали около три километра, когато се натъкнахме на обрасъл с бурени път, застлан с греди. Очевидно водеше към мястото, където отивахме, затова поехме по него — сега се движехме по-бързо. Вървахме мълчаливо, прихлупеното небе и зловещата тишина ни потискаха.

Към единайсет часа дочухме шуртене на вода. Пътят рязко зави вляво; на отвъдния бряг на разпененото мътно поточе съзряхме, подобно на призрак, Джирусълъмс Лот.

Потокът беше широк около три метра, между двата бряга бе прехвърлено обрасло с мъх тясно мостче. На отвъдния бряг се издигаше най-живописното селце, което можеш да си представиш, Боунс. Сградите носеха отпечатъка на времето, но все пак бяха учудващо запазени. Близо до стръмния бряг се издигаха няколко къщи, построени в строг пуритански стил. Малко по-далеч, от двете страни на обрасла с бурени главна улица видяхме три-четири сгради, където навярно са се помещавали пощата, банката и прочее, а зад тях, забила островърхия си купол в притъмнялото небе, се извисяваше църквата, позната ни от картата. Беше в печално състояние — боята бе олющена, кръстът — почернял.

Кал прошепна:

— Името на селцето напълно му подхожда^[2].

Минахме по мостчето и се огледахме. Оттук нататък историята ще ти прозвучи невероятно, Боунс, така че бъди подготвен.

Докато вървахме през селцето имах чувството, че въздухът е натежал като олово. Сградите бяха в развалини: щорите бяха изтръгнати от бурните ветрове, покривите — хлътнали под тежестта на снеговете. Имах чувството, че мръсните прозорци злобно се взират в нас. Руините хвърляха зловещи сенки в локвите, останали от снощния дъжд.

Заставахме пред стара, порутена кръчма. Незнайно защо се бояхме да проникнем в къщите, където хората са се усамотявали далеч от очите на себеподобните си. Над изкорубената врата висеше дървена табела с избелял от времето надпис: „Страноприемница и кръчма «Глиганска глава».“ Вратата, увиснала върху единствената панта изскърца злокобно и с Кал влязохме в тъмното помещение. Лъхна ни миризма на гнилоч и на плесен, която замалко не ни задуши. Стори ми се, че долавям и някакво зловоние, предизвикано от разложението, започнало преди години. Навярно подобна смрад се носи из гнилите ковчези, или от разровените гробове. Притиснах носната кърпичка към носа си, Кал стори същото. Огледахме се.

— Боже мой, сър... — поде прислужникът ми.

— Тук от години не е стъпвал човешки крак — довърших вместо него.

Това беше самата истина. Масите и столовете стояха на местата си като призрочни стражи; бяха прашни и изкорубени от резките температурни промени, характерни за Нова Англия, но иначе непокътнати, сякаш десетилетия наред бяха застинали в очакване някогашните посетители отново да се настанят на тях, да си поръчат халба бира или чаша уиски, да раздадат картите и да запалят глинените си лули. Квадратно огледалце висеше до правилата на страноприемницата. С изненада установих, че е здраво. Разбираш ли значението на това, Боунс? Известно е, че момчетата обичат да влизат в изоставени сгради и да

унищожават всичко, което им попадне. Няма „обитавана от духове“ къща, на която прозорците да не са изпочупени, независимо от слуховете за страшните ѝ обитатели; няма гробище без поне един надгробен камък, съборен от младите злосторници. Убеден съм, че пакостници не липсват и в Причърс Корнърс, намиращ се само на три-четири километра от Джирусълъмс Лот. При все това огледалото (което навярно е струвало солидна сума на ханджията) беше непокътнато, както и други чупливи предмети, които открихме, докато тършувахме наоколо. Единствените разрушения в Джирусълъмс Лот бяха причинени от безучастната Природа. Очевидно селцето е изоставено от жителите си. Но защо са го направили? Имам известни подозрения, но преди да ги споделя, ще ти разкажа как завърши нашата експедиция.

Качихме се на горния етаж на странноприемницата и открихме разстлани кревати, до които стояха калаени кани за вода. В кухнята също цареше ред, само дето всичко беше покрито с дебел слой прах и се разнасяше отвратителната миризма на гнилоч. Ханът беше рай за всеки антиквар: само необикновената кухненска печка би се продала за доста солидна сума на търг в Бостън.

— Какво мислиш, Кал? — попитах прислужника си, когато отново излязохме навън, под прихлупеното сиво небе.

— Струва ми се, че тук има нещо нередно, сър — отвърна той с обичайния си плачлив глас — и че трябва да поразгледаме наоколо, за да научим повече подробности.

Надникнахме в работилницата на сарача, където плесенявали изделия от кожа все още висяха на ръждясалите пирони, в бакалницата, в склада, пълен с дъбови и с елхови дъски, в ковачницата.

По пътя към черквата, разположена в центъра на селцето, влязохме в две къщи. Бяха построени в пуритански стил и пълни с вещи, за които колекционер на антики би дал мило и драго. И двете бяха пусати, в помещенията витаеше познатата ни миризма на гнило.

Всичко наоколо изглеждаше мъртво, единствено стъпките ни отекваха в тишината. Не видяхме насекоми или птици, нито дори паяжини в ъглите на прозорците. Само прах.

Най-сетне стигнахме до църквата. Тя се извисяваше пред нас — мрачна, отблъскваща, студена. Имах чувството, че Божият дух и светостта отдавна са я напуснали. Изкачихме се по стълбата и аз хванах огромната желязна, халка върху вратата. С Калвин се спогледахме мрачно и решително. Дръпнах вратата, като се питах откога не е докосвана от човешка ръка, навярно отпреди повече от петдесет години. Когато я отворих, ръждясалите панти изскърцаха зловещо. Лъхна ни миризма на гнилоч и на разложение, която бе почти осезаема. Кал се задави и неволно извърна глава, за да поеме глътка чист въздух, после колебливо попита:

— Сър, сигурен ли сте, че ви е...

— Нищо ми няма — отвърнах с престорено спокойствие. Но всъщност бях разтревожен, Боунс, и това чувство не ме напуска и досега. Според мен има опасни за душата места, където космическите излъчвания са предизвикали израждане и разложение. Готов съм да се закълна, че църквата представляваше такова място.

Влязохме в дълго преддверие без прозорци. По стените му имаше прашни закачалки и полици, претъпкани с църковни книги. Тук-таме в ниши стояха газени лампи. Наглед беше съвсем обикновено помещение. Внезапно дочух задавеното възклицание на Калвин и неволно проследих погледа му. Онова, което видях, беше светотатство, истинска гадост:

Не се осмелявам да описвам подробно картината в натруфена рамка; ще спомена само, че на нея в рубенсов стил бе изобразена Мадоната с Младенеца, а в сенките зад тях пълзяха и се гърчеха уродливи същества.

— Божичко! — прошепнах.

— Тук няма Бог — рече Калвин. Думите му сякаш увиснаха във въздуха.

Отворих вратата към вътрешността на църквата и миризмата се превърна в задушлива смрад.

Под приглушената светлина подобните на призраци скамейки се простираха чак до олтара. Над тях се извисяваше дъбов амвон и губеща се в сенките нартика, върху която проблясваше злато.

Калвин, този заклет протестант, тихо изстена и се прекръсти; побързах да го последвам, защото проблясъкът идваше от голям, майсторски изработен кръст. Но той беше обърнат наопаки — символ на сатанинско богослужение.

Отдалеч дочух собствения си глас, който повтаряше:

— Трябва да запазим спокойствие, Калвин, трябва да запазим спокойствие...

Но ледена ръка бе сграбчила сърцето ми, страхувах се както никога досега. За кратко време бях попаднал в Долината на смъртта и вярвах, че няма нищо по-страшно от това. Но сега осъзнах, че съм се лъгал.

Тръгнахме по пътеката между скамейките, стъпките ни отекваха в просторното помещение и оставяха следи в праха. На олтара висяха други отвратителни картини, които предпочитам да забравя. Не желая да ги описвам, защото жадувам да ги залича от паметта си.

Заизкачвах се към амвона.

— Недейте, мистър Буун! — извика Кал. — Страхувам се, че...

Но аз вече бях достигнал целта си. В очите ми моментално се наби разтворената върху подставката огромна книга на латински. Разгърнах я и видях, че е написана отчасти на латински, съзрях нечетливи рунически букви. Изпращам ти картичка с някои от символите, прерисувани по памет.

Разтворих книгата и се втренчих в надписа, гравирани върху кожената подвързия: Позабравил съм латинския, но все пак успях да го превода: „Загадките на червея“.

В мига, когато докоснах книгата, прокълнатата черква и обърнатото към мен преbledняло лице на Калвин сякаш заплуваха пред очите ми. Стори ми се, че чувам

тихи, напевни гласове, изпълнени с ужасяващ и някак си жаден страх, придружени от друг звук, идващ като че от земните недра. Помислих си, че халюцинирам, но в този миг се разнесе тътен. Подът потрепери под краката ми, перилото на амвона завибрира под пръстите ми, оскверненият кръст се залюля върху стената.

Побързахме да излезем навън и оставихме злоещата църква да тъне в мрак. Осмелихме се да погледнем назад едва когато, преминахме скованото от неодялани дъски мостче. Ще спомена, че за наша чест не тичахме (с което да елиминираме хилядите години, през които човекът е еволюирал от изпълнен с предразсъдъци дивак в разумно същество), но ще те излъжа, ако кажа, че вървахме бавно.

Ето че ти разказах всичко с най-големи подробности. Не искам страхът, че отново губя разума си, да попречи на бързото ти оздравяване; ако желаеш, Кал ще потвърди описанието ми на гореспоменатите събития, включително ужасяващите звуци иззад стените.

Завършвам с думите, че копнея отново да се видим (сигурен съм, че тогава ще забравя тревогите си). Оставам твой приятел и искрен почитател.

16 октомври 1850

ЧАРЛЗ

ДРАГИ ГОСПОДА,

В последното издание на Вашия каталог със стоки за дома (лято 1850), открих препарат, наречен „отрова за плъхове“. Бих искал да закупя една (1) опаковка от два килограма и половина от въпросния препарат при обозначената в каталога цена от трийсет цента (0,30\$). Прилагам и сумата за пощенските разноски. Моля изпратете на: Калвин Маккан, Чепълудейт, Причърс Корнърс, окръг Къмъмбърланд, Мейн.

Предварително ви благодаря.

СКЪПИ БОУНС,

Развитието на събитията ме тревожи.

Шумовете в къщата се усилиха; започвам да си мисля, че не само плъхове се движат в стените. С Калвин напразно търсихме дупки или пролуки. Боя се, че съвсем не приличаме на герои от романите на мисис Радклиф. Кал твърди, че звуците се разнасят от мазето, което смятаме да огледаме утре. Перспективата за това ни се струва още по-отблъскваща поради факта, че точно в мазето сестрата на братовчеда Стивън е била постигната от ненавременна смърт.

Междувпрочем, видях портрета ѝ в галерията на горния етаж. Ако може да се вярва на художника, Марчела Буун е била хубавичко момиче с тъжно лице; известно ми е, че никога не се е омъжвала. Понякога ми се струва, че мисис Клорис има право и че над този дом тегне проклятие. Донесъл е само нещастие на предишните си обитатели.

Отново споменавам достойната мисис Клорис, защото повторно разговарях с нея. Тъй като тя ми се стори единственото разумно същество в Причърс Корнърс, днес следобед я посетих в дома ѝ, след неприятностите, които ми се случиха.

Дървата за огрев трябваше да пристигнат още сутринта, но тъй като по обяд нямаше и помен от тях, реших да се разходя до селцето и да посетя Томпсън, при когото Кал беше направил поръчката.

Денят беше прекрасен, във въздуха се чувстваше първият полъх на есента. Когато стигнах до чифлика на Томпсън (Кал, който остана да изследва допълнително библиотеката, ми даде най-подробни указания), изведнъж

се почувствах в отлично настроение, за разлика от предишните дни. Дори бях готов да извиня закъснението на доставката.

Чифликът се състоеше от няколко порутени, обрасли в бурени постройките, които се нуждаеха от пребоядисване; вляво от хамбара се намираше кочината, където тлъст шопар грухтеше и се въргальше в калта, очевидно неподозиращ нерадостната си участ. Сред мръсния двор между къщата и стопанските постройките стоеше жена, облечена в окъсана памучна рокля и хвърляше на пиленцата зърно от престилката си. Когато я поздравих, тя извърна към мен бледото си, изпито лице.

Останах изумен, когато то внезапно се изкриви от неизказан ужас. Навярно жената ме взе да братовчеда Стивън. Тя насочи към мен два разперени пръсти — знак за предпазване от уроки — и изпищя. Изпусна престилката, зърното се пръсна по земята, а пиленцата записукаха и отхвъркнаха встрани.

Преди да успея да продумам, от къщата излезе огромен мъжага по дълги долни гащи и фланела и с тежки стъпки се отправи към мен. В едната си ръка държеше пушка, в другата — тежка кана. Гневното пламъче в очите му и залитащата му походка ми подсказаха, че това е самият Томпсън — дърварят.

— Ти си от онези Буун! — изкрещя той. — Проклет да бъдеш!

Изпусна каната и направи знак като жена си.

— Дошъл съм — започнах аз, стараейки се да запазя самообладание (доколкото бе възможно при тези обстоятелства), — тъй като не получих поръчаните дърва. Според уговорката с моя прислужник...

— Да го вземат м-----е твоя прислужник! — възкликна дърварят.

Направи ми впечатление, че въпреки перченето си, той се страхува до смърт. Започнах да се притеснявам, че във възбудата си може да ме застреля. Ето защо предпазливо продължих:

— Би било учтиво да...

— М-----а на твоята учтивост!

Произнесох с възможно най-голямо достойнство:

— Много добре. В такъв случай ви желая приятен ден. Ще ви посетя друг път, когато сте в по-добро настроение.

Обърнах се и закрачих по пътя към имението.

— Да не си стъпил тук! — изкрещя дърварят след мен. — Стой си при злото! Проклет да си!

Замери ме с камък, който ме улучи в рамото. Не му доставих удоволствието да се наведе.

Спонтанно реших да посетя мисис Клорис и да разбера причината за враждебното отношение на Томпсън. Тя е вдовица (не си въобразявай, че мога да се ожена за нея, Боунс — въпросната дама е поне петнайсет години по-възрастна от мен, а както добре знаеш и аз отдавна прехвърлих четирийсетте) и живее в прекрасна къщурка край брега на океана. Заварих я да простира прането си; стори ми се, че се зарадва, когато ме видя. Почувствах огромно облекчение: нетърпимо е да си отлъчен от обществото поради неизвестни за тебе причини.

Мисис Клорис направи нещо подобно на реверанс и заяви:

— Мистър Буун, ако сте дошъл заради прането, предупреждавам ви, че не се занимавам с това от миналата година. Ревматизмът така ме е налегнал, че едва успявам да изпера собствените си дрехи.

— Де да беше заради това! Мисис Клорис, искам да ми помогнете. Трябва да науча всичко за Чепълуейт и за Джирусълъмс Лот и защо местните хора се отнасят към мен с такъв страх и подозрение.

— Джирусълъмс Лот? Значи сте разбрали за селцето?

— Да, преди седмица го посетих заедно с прислужника си.

— Божичко! — Тя пребледня като платно и залитна. Протегнах ръка и я подкрепих. Очите ѝ се изцъклиха, за миг ми се стори, че ще припадне.

— Мисис Клорис, съжалявам, ако съм казал нещо, което...

— Влезте у дома — прошепна тя. — Действително трябва да узнаете всичко. Мили Боже, злото отново се върна!

Възрастната дама не промълви нито дума, докато свари силен чай в слънчевата си кухня. Когато постави димящите чаши на масата, тя замислено се загледа в океана. Несъзнателно очите на двама ни се насочиха към надвисналия над водата нос Чепълудейт, където се извисяваше моят дом. Големият еркереен прозорец проблясваше като диамант под лъчите на залязващото слънце. Гледката беше прекрасна, но някак си обезпокояваща. Внезапно мисис Клорис се обърна към мен и разпалено заяви:

— Мистър Буун, трябва незабавно да напуснете Чепълудейт!

Онемях от изненада.

— Злото се носи във въздуха откакто се заселихте там — продължи достойната дама. — През последната седмица се появиха знамения и поличби: сянка закри луната, ято козодои се заселиха в гробището, една жена роди изрод. Трябва незабавно да напуснете Чепълудейт!

Когато се съвзех от изумлението си, проговорих безкрайно любезно:

— Мисис Клорис, много добре знаете, че това са суеверия.

— Суеверие ли е, че Барбара Браун роди бебе без очи? Или че Клифтън Брокет откри дияра, широка близо два метра в горите край Чепълудейт, където цялата растителност бе изсъхнала? А и вие, който сте бил в Джирусълмс Лот — убеден ли сте, че всичко там е мъртво?

Изгледах я безмълвно; пред очите ми изплува сцената в онази зловеща църква.

Мисис Клорис здраво стисна изкривените си от артритата пръсти, опитвайки се да запази спокойствие, сетне

продължи:

— Чувала съм за тези неща от майка ми и баба ми. Знаете ли историята на този клон от рода ви, заселил си в Чепълудейт?

— Бегло съм запознат с нея. От хиляда седемстотин и осемдесета година насам тук са живели потомците на Филип Буун. Брат му Робърт, който е мой дядо, се изселил в Масачузетс след скандал, свързан с някакви откраднати документи. Знаем за братовчедите си само това, че зла съдба преследва целия род и се предава от поколение на поколение. Марчела загинала при нещастен случай, Стивън също умрял от неестествена смърт. Той ми завеща Чепълудейт с надеждата, че това ще сложи край на семейната вражда.

— Невъзможно е! — прошепна тя. — Знаете ли защо двамата братя са се скарали?

— Доколкото ми е известно, хванали Робърт Буун да претърсва бюрото на брат си.

— Филип Буун бил напълно луд и общувал със Сатаната — прекъсна ме мисис Клорис. — Робърт Буун се опитвал да намери и унищожи скверната Библия, написана на древни езици — латински и тям подобни. Дяволска книга!

Тя подскочи, сякаш я бях ударил.

— Откъде знаете за нея?

— Видях я... дори я докоснах.

В този момент ми се стори, че мисис Клорис отново е пред припадък. Тя притисна ръка към устните си, за да заглуши вика си.

— Беше на амвона на осквернената църква в Джирусълъмс Лот — допълних аз.

— Значи все още е там! Все още е там! — Тя се залюля в стола си. — Надявах се, че Всевишният в безкрайната си мъдрост е захвърлил дяволското творение на дъното на ада.

— Каква е връзката между Филип Буун и Джирусълъмс Лот?

— Кръвна — мрачно заяви достойната дама. — Той беше белязан със знака на Звяра, въпреки че се криеше под маската на Агнеца. В нощта на трийсет и първи октомври хиляда седемстотин осемдесет и девета Филип Буун изчезна... а заедно с него — цялото население на прокълнатото село.

Мисис Клорис отказа да ми съобщи повече подробности; останах с впечатлението, че ми е разказала всичко, което знае. Непрекъснато повтаряше, че трябва да замина, обясняваше, че „кръвта вода не става“ и мърмореше нещо за тези, които *наблюдават*, и други, които *пазят*.

Навън падна мрак, което явно я разтревожи още повече; за да я успокоя ѝ обещах, че ще помисля сериозно върху думите ѝ.

Отправих се към дома си сред удължаващите се сенки. Доброто ми настроение се беше изпарило; в главата ми се въртяха куп въпроси, които и досега не ми дават покой. Кал ме посрещна с новината, че шумовете иззад стените са се усилили, както се убедих веднага. Опитвам се да се самозалъжа, че това са само плъхове, но моментално пред очите ми се появява изплашеното лице на мисис Клорис.

Пълната, кървавочервена луна хвърля зловещи отблясъци върху вълните. Отново си помислих за църквата и

(тук целият ред е задраскан)

Не ти пожелавам да я видиш, Боунс — гледката може да те накара да полудееш. Струва ми се, че ще е по-добре да си легна. Помни, че винаги мисля за теб.

19 октомври 1850

ЧАРЛС

(Следващите редове са из джобния дневник на Калвин Маккан)

20 октомври 1850

Тази сутрин си позволих да разбия ключалката, която пречи книгата да бъде отворена. Направих го преди мистър Буун да стане от сън. Останах разочарован: текстът е шифрован. Струва ми се, че шифърът е прост. Може би ще го разгадая с лекотата, с която разбих ключалката. Сигурен съм, че това е дневник — почеркът поразително напомня този на мистър Буун. Защо ли е бил скрит в най-далечното ъгълче на библиотеката и е снабден с ключалка? Книгата изглежда стара, но не може да се твърди със сигурност, защото е била почти херметически затворена. Ще се занимавам с нея по-късно, ако ми остане време; мистър Буун твърдо е решил да претърсим мазето. Страхувам се, че тези опасни занимания ще се отразят неблагоприятно на крехкото му здраве. Ще се опитам да го...

Ето го, идва. Налага се да прекъсна.

БОУНС,

Не мога да пиша за това!!! Все още нямам сили...

20 октомври 1850

(Из джобния дневник на Калвин Маккан)

20 октомври 1850

Страховете ми се оправдаха — здравето му се влоши...

Господи Отче Наш, който си на небесата!

Не искам да мисля за кошмара, с който се сблъскахме в мазето, но той е запечатан в съзнанието ми като на дагеротип...

Сега съм сам. Минава осем и половина, къщата е потънала в тишина, но...

Открих мистър Буун припаднал върху бюрото му; в момента той все още спи. Не мога да забравя колко

достойно се държа одева, докато аз стоях като парализиран, изгубил ума и дума.

Докосвам восьмичното му чело. Слава Богу, хладно е, треската не го е хванала отново. Не смея да го пренеса в леглото, нито да го оставя сам и да отида в селото. Но дори и да можех, кой ще ни се притече на помощ? Кой ли ще се осмели да пристъпи прага на този прокълнат дом?

Господи, само като си спомня мазето! Там видяхме чудовищата, които трополят в стените!

СКЪПИ БОУНС,

Отново съм на себе си, въпреки че съм изтощен след трийсет и шестте часа, прекарани в безсъзнание. Казах, че „съм на себе си“ — каква горчива ирония се съдържа в този израз. Никога повече няма да съм същият, никога! Сблъсках се с безумие и с ужас, които надхвърлят човешкото въображение. И знам, че това не е краят, че ме очакват още неизвестни ужаси и страхотии.

Ако не беше Кал, навярно незабавно бих сложил край на живота си. Моят верен прислужник е олицетворение на здравомислието сред цялата тази лудост.

Позволи ми да ти разкажа всичко.

Когато слязохме в мазето, носехме свещи и бледата им светлина се оказа достатъчна, дори предостатъчна, за да видим кошмарната гледка. Преди това Калвин за сетен път се опита да ме разубеди: напомни ми за скорошното ми заболяване и заяви, че най-вероятно ще открием там огромни плъхове, които непременно трябва да бъдат унищожени.

Но аз бях непреклонен; накрая Кал рече с въздишка:

— Така да бъде, мистър Буун.

В мазето се влиза през закрит с капак отвор на пода. (Кал твърди, че го е заковал здраво с дъски след нашето „проучване“?, който повдигнахме с огромно усилие.

Лъхна ни отвратителна смрад, подобна на онази, която витаеше в изоставеното селце. Пламъкът на свещта освети стръмните стъпала, които водеха надолу в мрака. Бяха в окаяно състояние — видях дори липсващо стъпало, на чието място зееше тъмна дупка — никак не е чудно, че бедната Марчела е загинала тук.

— Внимавайте, мистър Буун! — извика Кал.

Отвърнах му, че възнамерявам да сторя точно това и двамата слязохме по стълбата.

Подът на мазето беше от утъпкана пръст, дебелите няколко сантиметра каменни стени бяха сравнително сухи. Това съвсем не беше „рай“ за плъховете, защото липсваха сандъци, стари мебели или купища хартия, в които тези животни правят гнездата си. Вдигнахме нагоре свещите: пламъкът им освети помещението, но далечният му край продължаваше да тъне в мрак. Подът постепенно се наклони — очевидно мазето минаваше под голямата всекидневна и под трапезарията. Следователно се движехме на запад. Наоколо цареше гробна тишина. Вонята постепенно се засилваше, мракът сякаш ни притискаше, като че се гневеше на светлината, нарушила безспорното му господство.

В далечния край на помещението каменните стени отстъпваха място на полирано дърво. Тук имаше нещо като ниша, встрани от централното помещение, тъй че не можехме да я разгледаме преди да завием зад ъгъла.

Сторихме го и се вкаменихме — сякаш разлагащ се призрак от зловещото минало на този дом се изпречи пред нас. В нишата имаше само един стол, а над него, привързана към дебелите греди на тавана, висеше примка.

— Значи тук се е самоубил — промърмори Кал. — Господи!

— Да, обесил се е... докато трупът на дъщеря му лежал в подножието на стълбата.

Кал понечи да проговори, но в този момент се втрени в нещо зад мен и изкрещя.

Боунс, как да ти опиша гледката, разкрила се пред очите ни? Как да ти разкажа за чудовищните обитатели в зидовете на къщата?

Стената в дъното на мазето се разтвори и от мрака надникна злобно ухилено лице с тъмни като абанос очи, черни като самата Стикс. Устата му се разтегна в беззъба, агонизираща усмивка, пожълтяла, разложена ръка се протегна към нас. Съществуващото ужасяващо измяука и колебливо пристъпи напред. Пламъкът на свещта го освети... *Съзрях на шията му кървавочервения белег от възето!* Зад него се появи друго адско изчадие, което до края на живота ми ще ме преследва в сънищата ми. Беше момиче с бледо, покрито с плесен лице, устните му бяха изкривени в мъртвешка, страховита усмивка; извитата му под неестествен ъгъл глава се полюшваше.

Сигурен съм, че искаха да ни завлекат в мрака. И положително щяха да успеят, ако не бях запратил свещта си, а след това и стола право в чудовището, застанало сред пролуката в стената.

Наоколо се възцари мрак. Навярно съм загубил съзнание. Дойдох на себе си (както вече ти споменах) в спалнята, Кал седеше до леглото ми. Повярвай, че ако имах възможност щях да си плюя на петите и по нощница да избягам от тази къща на ужасите. Но не мога да го сторя. Превърнал съм се в пионка в някаква мрачна, тайнствена драма. Не ме питай откъде го знам — просто ми е известно. Права бе мисис Клорис, когато казваше, че кръвта вода не става и че има едни, които „наблюдават“ и други, които „пазят“. Страхувам се, че съм пробудил някаква тъмна сила, която в продължение на половин век е спала в мъртвешкото селце Сейлъмс Лот; сила, която е убила прадедите ми и ги е принесла в жертва на Сатаната като живи мъртъвци. Имам още по-страшни подозрения, Боунс, но съм разкрил истината само отчасти. Ако знаех... само ако знаех всичко!

ЧАРЛЗ

Естествено, пиша тези редове само за себе си; напълно сме изолирани от Причърс Корнърс. Не смея да отида там и да пусна писмото, от страх да не „разпръсна заразата“, а Калвин отказва да ме остави сам. Може би с Божията помощ повествованието ми по някакъв начин ще достигне до теб.

20 октомври 1850

Ч.

(Из джобния дневник на Калвин Маккан)

23 октомври 1850

Днес той е малко по-добре. Поговорихме за *привиденията* в мазето и стигнахме до заключението, че не са нито халюцинации, нито ектоплазма, а са напълно *реални*. Навярно (подобно на мен) мистър Буун подозира, че те са ни напуснали. Твърде е възможно: в къщата цари тишина, но тя е някак си зловеща. Сякаш сме се озовали сред измамното спокойствие в центъра на урагана...

Открих пакет документи в долното чекмедже на старомодното бюро в спалнята на горния етаж. Писмата и разписките, съдържащи се в него ме навеждат на мисълта, че това е било спалнята на Робърт Буун. Най-интересната находка се оказаха няколкото букви, надраскани на гърба на реклама за мъжки боброви шапки. Най-отгоре пише: **БЛАЖЕНИ СА СМИРЕНИТЕ.**

Отдолу има два реда на пръв поглед нищо не означаващи букви:

НБКАДЕХИЕАНИЕ

СЛОЖПСРЗМУТЕ

Смятам, че това е кодът към заключената и зашифрирана книга, която открих в библиотеката. Гореспоменатият код, наречен „стобор“, е бил използван от простолюдието по време на Войната за независимост. Ако махнете невалидните букви, ще получите следното:

БАЕИАМРНТ

ЛЖНССИЕИЕ

Ако ги прочетете отгоре надолу, вместо отляво надясно, ще получите цитат от библейска притча.

Преди да го покажа на мистър Буун, трябва да разуча съдържанието на книгата...

СКЪПИ БОУНС,

Случи се нещо невероятно! Кал, който говори само ако е абсолютно сигурен в твърденията си (възхитителна, макар и рядко срещана черта), открил дневника на дядо ми Робърт. Съдържанието било закодирано, но верният Кал успял да открие шифъра. Прислужникът ми скромно заявява, че направил откритието съвсем случайно, но съм абсолютно убеден, че го е постигнал благодарение на упорството си.

Във всеки случай съдържанието на въпросния дневник хвърля мрачна светлина върху загадките в Чепълудейт! Той е започнат на първи юни хиляда седемстотин осемдесет и девета, а последната записка е от двацет и седми октомври същата година — четири дни преди странното изчезване, за което споменавах мисис Кларис. Дневникът е доказателство за засилваща се вманиаченост (или по-точно — лудост); освен това той изяснява чудовищната връзка между прачичо ми Филип, селцето Джирусълъмс Лот и книгата, която открихме в осквернената църква.

Според Робърт Буун, Сейлъмс Лот предшества построяването на Чепълудейт (издигнат през хиляда седемстотин осемдесет и втора година) и на Причърс Корнърс (известно по онова време под името Причърс Рест и основано през хиляда седемстотин четирийсет и първа). През хиляда седемстотин и десета година в Джирусълъмс Лот се заселили членовете на секта, отцепила се от пуританската вяра, предвождани от непреклонен

религиозен фанатик на име Джеймс Буун. Повярвай ми, че се стреснах, когато чух това име. Безсъмнено проповедникът е мой далечен предтеча. Мисис Клорис бе абсолютно права в суеверното си твърдение, че наследствеността играе решаваща роля в тази история. С ужас си припомних отговора ѝ на въпроса ми каква е връзката между Филип и Сейлъмс Лот. „Кръвна връзка“ — отвърна тя; боя се, че има право, че е точно така.

Селцето е било застроена около църквата, където Буун проповядвал или по-точно — царувал. Дядо ми намеква, че той имал полови връзки с повечето жени от селцето, като ги уверявал, че такава е Божията воля. В резултат на това Джирусълмс Лот се превърнал в чудовищен парадокс, който би могъл да съществува единствено в онези безпросветни времена, когато хората вярвали едновременно във вещици и в Дева Мария. Резултатът бил село с изродено вследствие кръвосмешението население, контролирано от обезумял свещеник, който проповядвал едновременно Библията и зловещото произведение на Де Гурдж „Свърталище на демони“. Общество, където периодично се извършвали жертвоприношения; общество на кръвосмешение, лудост и физически недъзи — обичайните спътници на този грях. Подозирам, че подобно на дядо ми Робърт, някой от незаконните синове на проповедника Буун напуснал или е бил изгонен от Джирусълмс Лот и заминал на юг да търси късмета си — така бил основан нашият клон от фамилия Буун. Твърди се, че той възникнал в тази част на Масачузетс, която наскоро бе провъзгласена за независим щат Мейн. Прадядо ми Кенет Буун забогатял благодарение на процъфтяващата по онова време търговия с кожи. С течение на времето състоянието му се увеличило, благодарение на умели инвестиции. Кенет починал през хиляда седемстотин шейсет и трета; години след смъртта му синовете му Филип и Робърт използвали парите му за построяване на Чепълудейт.

„Кръвта зове“ — бе казала мисис Клорис. Възможно ли е Кенет, син на Джеймс Буун, да избяга от побъркания си баща и от лудостта, царяща с Джирусълъмс Лот, а нищо неподозиращите му синове да построят дома си *на по-малко от три километра от родното място на баща си*? Ако това се окаже вярно, ще започна да си мисля, че някаква огромна и невидима Сила ни напътства в начинанията ни.

Според дневника на дядо ми, през хиляда седемстотин осемдесет и девета Джеймс Буун бил на преклонна възраст. Ако на двайсет и пет годишна възраст е основал селцето излиза, че е бил на сто и четири години по времето, когато е писан въпросният дневник. Следващият пасаж е из дневника на Робърт Буун:

4 август 1789

Днес за пръв път се запознах с човека, по когото брат ми се е вмениачил; принуден съм да призная, че този Буун притежава странен магнетизъм, който изключително много ме безпокои. Той е същински старейшина, има дълга бяла брада и носи черно расо — това ми се стори истинско светотатство. Още по-смуцаващ бе фактът, че той бе заобиколен от жени, също като султан в харема си. Ф. твърди, че старецът все още е полово активен, въпреки че положително е надхвърлил осемдесетте...

Посетих само веднъж селцето и повече няма да стъпя там; улиците са тихи и изпълнени със страха, който старецът проповядва от амвона. Боя се, че всички жители са плод на кръвосмешение, тъй като си приличат като две капки вода. Накъдето и да се обърна, неизменно виждам образа на стареца... лицата на всички са изпити... изнурени, сякаш жизнеността им е изсмукана. Видях деца без очи и със зачатъци на носове, жени, които ридаеха, ломотеха несвързано и безпричинно посочваха към небето; дочух дяволски изопачени цитати от Библията... Ф. ме покани да присъствам на службата, но мисълта за зловещия старейшина, изправен на амвона през роденото

от кръвосмешение паство, ми се стори безкрайно противна и аз учтиво отказах...

Горният и следващите пасажи свидетелстват за нарастващото влияние на Джеймс Буун върху Филип. На първи септември хиляда седемстотин осемдесет и девета последният бива кръстен в църквата на Буун. Робърт пише: „Едновременно съм смаян и ужасен — брат ми се променя пред очите ми; струва ми се, че дори започва да прилича на прокълнатия старец.“ На двацет и трети юли Робърт за пръв път споменава книгата и то съвсем бегло: „Когато тази вечер Ф. се върна от селцето, стори ми се доста загрижен. Мълча, докато стана време за лягане; едва тогава спомена, че Буун се интересува от книга, озаглавена «Тайните на червея». За да му доставя удоволствие, обещах да пиша на антикварната фирма «Джоунс и Гуудфелоу» и да попитам дали могат да открият въпросната книга. Признателността на Ф. граничеше с раболепие.“ На дванайсети август е записано: „Днес получих две писма... едното от «Джоунс и Гуудфелоу» от Бостън. Съобщават че книгата, към която Ф. проявява интерес, им е добре известна — в цяла Америка съществували само пет екземпляра. Писмото е доста хладно; странно — с Хенри Гуудфелоу се познаваме от години...”

13 август

Ф. е безкрайно възбуден от писмото на Гуудфелоу, но отказва да сподели причината. Непрекъснато повтаря, че Буун *много държи* да получи екземпляр от книгата. Интересът му е необясним, тъй като, съдейки по заглавието, това е някакъв безобиден наръчник по градинарство...

Много се безпокоя за Филип; с всеки изминал ден става по-странен. От сърце съжалявам, че се заселихме в Чепълудейт... Летните дни и нощи са горещи, потискащи, изпълнени с поличби...

В дневника на Робърт още два пъти се споменава странната книга. Изглежда, че той така и не е осъзнал истинското ѝ значение. Из записките от четвърти септември:

„Въпреки че разумът ми диктува обратното, помолих Гуудфелоу да посредничи на Ф. за издирването и покупката на книгата. Разбрах, че няма смисъл да му се противопоставям. Дори да откажа да му съдействам, брат ми разполага със собствени средства. В замяна за услугата го принудих да ми обещае, че ще се отрече от отвратителното кръщение. Ф. е много възбуден, направо трескав — не му се доверявам. Чувствам се напълно безпомощен...“

16 септември

Книгата пристигна днес, придружена от бележка от Гуудфелоу, който ми съобщава, че прекъсва деловите си отношения с мен!!! Ф. беше извънредно възбуден — едва не изтръгна книгата от ръцете ми. Тя е на неграмотен латински, има и текстове, написани с рунически букви, които изобщо не мога да прочета. Стори ми се топла; когато я докоснах, вибрираше в ръцете ми, сякаш в нея се крие огромна сила. Напомних на Ф. обещанието му да се отрече от кръщението; той се изсмя като луд, размаха книгата пред лицето ми и заповтаря: „Притежаваме я! Притежавай ме я! Червеят! Тайната на червея!“ След това изчезна! Предполагам, че е отишъл при побъркания си „благодетел“. През този ден повече не го видях...

Книгата повече не се споменава, но цитатите с пасажите от дневника ми помогнаха да стигна до известни предположения, които изглеждат донякъде правдоподобни. Първо, според твърденията на мисис Клорис, въпросната книга се оказала ябълката на раздора между двамата братя. Второ, че в нея са събрани нечестиви заклинание (вероятно от времето на друидите — много от техните кървави

ритуали били запазени в писмена форма от римските нашественици в Британия в името на науката; голяма част от тези книги със „сатанински заклинания“ са забранени в цял свят). Трето, че Буун и Филип са възнамерявали да използват книгата за свои цели. Може би са смятали, че правят добро, въпреки че твърде се съмнявам. Много вероятно е да са се обвързали с безименните сили, които, съществуват отвъд границите на Вселената; сили, които вероятно са безсмъртни и са независими от времето. Последните записки в дневника на Робърт Буун донякъде подкрепят предположенията ми. Те са толкова красноречиви, че оставям сам да прецениш дали съм прав.

26 октомври 1789

Днес в Причърс Корнърс стана скандал; ковачът Фроу ме сграбчи за ръката и поиска да узнае какво са намислили брат ми Филип и онзи луд антихрист. Гуди Рендъл твърди, че са се появили поличби, които вещаят страотно природно бедствие. Освен това крава родила теленце с две глави.

Колкото до мен, не се страхувам от предзнаменованията а от това, че очевидно брат ми започва да полудява. Косата му побеля за една нощ, хлътналите му и кръвясали очи са безумни. Непрекъснато се хили и ломоти нещо; Бог знае защо, но когато не е в Джирусълъмс Лот, постоянно стои в мазето.

Козодоите се вият на ята над къщата и кацат на поляната; крясъците им се дочуват сред мъглата и се сливат с тътена на прибоя в дяволски писък, който не ми позволява да заспя нито за миг.

27 октомври 1789

Тази вечер, когато Ф. се отправи към Джирусълъмс Лот, аз го проследих, като се стараех да се движа на безопасно разстояние, за да не ме забележи.

Проклетите козодои са накацали по дърветата в гъстата гора и я изпълват с погребални стенания. Не

посмях да прекося моста — селцето тънеше в мрак, с изключение на църквата, обляна от страховита червена светлина, бликаща от високите прозорци, наподобяващи преддверието на ада. Гласовете се извисяваха и затихваха в сатанинска молитва; понякога се смееха, друг път хлипаха. Стори ми се, че земята под нозете ми се разлюля и изстена, сякаш не можеше да издържи огромната тежест. Побягнах, смаян и изплашен до смърт. Адските писъци на козодоите отекваха в ушите ми, докато тичах обратно през тъмната гора.

Сигурен съм, че ще се случи нещо, въпреки че не знам точно какво. Не смея да заспя, защото ме измъчват кошмари, нито да остана буден, за да не стана свидетел на безумията, които заплашват да се случат. Нощта е изпълнена с ужасяващи звуци, страхувам се, че...

И въпреки това изпитвам непреодолимо желание отново да отида там, да наблюдавам, да *видя*. Струва ми се, че Филип и старецът ме зоват.

Птиците

проклети проклети проклети

Тук свършва дневникът на Робърт Буун.

Забеляза ли, Боунс, как в последните редове той твърди, че самият Филип го вика?

Изводите ми във връзка с всичко случило се, се сформират въз основа на последните редове от дневника, на думите на мисис Клорис и на обитателите на Причърс Корнърс, но най-вече са продиктувани от онези ужасяващи същества в мазето — мъртви и все пак живи. Фамилията ни е обречена, Боунс. Над нас тегне проклятие, което отказва да бъде погребано с мъртвците. То живее в мрака зад стените на къщата и в Сейлъмс Лот. Чувствам, че отново приближава край на цикъла. Аз съм последният от семейство Буун. Страхувам се, че някой... че нещо го знае, както и от това, че съм носител на злото, което е извън човешкия разум. Годишнината се пада на Празника на Все светии, точно след една седмица.

Как да постъпя? Защо не си тук — да ме посъветваш, да ми помогнеш! О, как съжалявам, че не си до мен!

Трябва да узная всичко. Трябва да се върна в изоставеното село. Бог да ми е на помощ!

ЧАРЛЗ

(Из джобния дневник на Калвин Маккан)

25 октомври 1850

Мистър Буун спа почти през целия ден. Лицето му бе бледо и измъчено. Страхувам се, че болестта му неизбежно ще се повтори. Докато пълнех с прясна вода гарафата му, съзрях две неизпратени писма до мистър Грансън във Флорида. Знам, че господарят ми възнамерява да се върне в Джирусълъмс Лот. Ако не му попреча, това със сигурно ще причини смъртта му. Дали да отида тайно до Причърс Корнърс и да наема двуколка? Но какво ще се случи, ако мистър Буун се събуди? Ако при завръщането си установя, че е изчезнал?

Звуците отново се чуват иззад стените. Слава Богу, че мистър Буун все още спи! Страхувам се да мисля какво ни очаква.

Малко по-късно

Занесох му вечерята в леглото. Сигурен съм, че по-късно възнамерява да стане. Въпреки уклончивите отговори на въпросите ми, знам какво е намислил. Въпреки това ще отида до Причърс Корнърс. Открих в куфара си няколко сънотворни прахчета, предписани на мистър Буун при последното му заболяване; разтворих едно в чая му и той го изпи, без да подозира нищо... Сега отново спи.

Ужасявам се от мисълта да го зарежа сам с чудовищата, които трополят зад стените, но още по-страшно е да го оставя сред тези стени. Преди да изляза, заключих вратата на спалнята.

Ако е рекъл Бог, той все още ще спи, когато се върна с двуколката!

Още по-късно

Замеряха ме с камъни! Замеряха ме с камъни като бясно куче! Чудовища, зверове! Тези, които наричат себе си хора! Ние двамата сме затворници в Чепълудейт...

Козодоите прииждат на ята и кръжат над къщата.

СКЪПИ БОУНС,

Навън се свечерява; току-що се събудих, след като прекарах в сън почти цялото последно денонощие. Кал мълчи, но мисля, че е сложил приспивателно в чая ми, след като е заподозрял намеренията ми. Той е изключително добър и верен приятел и ми мисли доброто, затова няма да му се карам.

Въпреки това съм твърдо решен да отида в Джирусълъмс Лот и то още утре. Чувствам се спокоен и изпълнен с решителност, но се страхувам да не би отново да се разболея. Ето защо трябва да отида до селцето още утре. Би било добре да го сторя още тази вечер, но дори заплахата да попадна в ада не би могла да ме принуди да отида през нощта.

Не бива да пиша повече. Бог да те благослови и да бди над тебе, Боунс.

26 октомври 1850

ЧАРЛЗ

P.S. Козодоите надават злокобни писъци, а ужасяващите шумове иззад стените се подновиха. Кал си въобразява, че не ги чувам, но жестоко се лъже.

Ч.

(Из джобния дневник на Калвин Маккан)

27 октомври 1850

Неумолим е. Добре, тогава ще го придружа.

СКЪПИ БОУНС,

Много съм слаб, но съм в съзнание. Не съм сигурен за датата, но съдейки по прилива и по залеза на слънцето в алманаха ми, навярно съм я написал правилно.

Седя зад бюрото си, където сътворих първото си писмо до тебе от Чепълудейт, и се вирам в тъмния океан, от повърхността на който бързо изчезват последните отблясъци на слънцето. Никога повече няма да го видя. Това е последната нощ в живота ми. Напускам този свят, за да отида в Долината на сенките.

Вълните неуморно се разбиват в скалите; облаци морска пяна изригват като фонтан на фона на притъмняващото небе, подът под краката ми вибрира. В стъклото на прозореца съзирам лицето си — бледо като на вампир. Не съм сложил залък в устата си от двайсет и седми октомври; навярно щях да умра от жажда, ако онзи ден Калвин не оставил пълната гарафа до леглото ми.

О Боунс, Кал вече го няма! Загина вместо мен, вместо нещастника с тънки като пръчки ръце и лице като на череп, чието отражение съзирам в тъмното стъкло. Питам се дали не е по-щастлив от мен — вече не го преследват кошмарите, които ме измъчват през последните дни — уродливи същества, скрити в тъмните ъгли на делириума. Дори в този миг ръцете ми треперят — изпръсках с мастило цяла страница...

През онзи трагичен ден Калвин препречи пътя ми точно когато се канех тайно да напусна къщата, въобразявайки си, че ще успея да го измамя. Бях му заявил, че съм решил да заминем и го помолих да отиде до

Тандрел, на шестнайсетина километра от Чепълуйейт (където навярно не ни познаваха) и да наеме кабриолет.

Той се съгласи; наблюдавах го как пое по пътя край океана. Щом изчезна от погледа ми, побързах да навлека палтото си и да увия дебел шал около врата си (времето бе застудяло; утринният бриз носеше полъха на приближаващата зима). В един миг съжалих, че нямам пистолет, сетне се засмях на хрумването си. В този случай пистолетът не би могъл да ми помогне.

Измъкнах се навън през килера, спрях и хвърлих последен поглед към океана и към небето: жадувах да напълня дробовете си със свеж въздух, който скоро щеше да бъде заменен от зловоние, да видя чайка, рееща се над вълните...

Обърнах се... и видях Калвин Маккан.

— Не бива да отивате сам — произнесе той с мрачно лице.

— Калвин...

— Нито дума повече! Ще отидем заедно и ще направим необходимото, или насила ще ви върна в къщи. Не сте добре, не бива да отивате сам.

Невъзможно е да опиша обзелите ме противоречиви чувства; объркване, гняв, благодарност, и най-вече — обич.

Мълчаливо минахме покрай беседката и слънчевия часовник, прекосихме обраслия с бурени път и навлязохме в гората. Наоколо цареше мъртвешка тишина — не се чуваше чуруликането на птици, нито песните на щурците. Светът изглеждаше обвит в плащаница от мълчание. Долавяхме миризмата на солена вода и на водорасли, както и идващия отдалеч аромат на изгоряло борово дърво. Листата на дърветата бяха обагрени в ярки цветове, но ми се струваше, че аленото преобладава.

Скоро миризмата на сол и на водорасли изчезна и бе заменена от познатото ни зловоние — резултат от разложението, което вече ти описах. Когато достигнахме тесния мост над поточето, очаквах Кал да ме помоли да се откажа, но бях разочарован. Той спря, втренчи се в

зловещата островърха камбанария, която сякаш засенчваше синьото небе, сетне ме погледна. Продължихме пътя си.

Приближихме се предпазливо към църквата на Джеймс Буун. Отворената врата висеше на единствената си панта, както я бяхме оставили миналия път; мракът отвътре сякаш ни се присмиваше. Докато се изкачвахме по стъпалата усетих, че камък падна от сърцето ми; улових с треперещи пръсти халката на вратата и я дръпнах. Вонята ми се стори по-силна, по-заплашителна от всякога.

Пристъпихме в мрачния коридор и без да спираме, влязохме в църквата.

Всичко бе обърнато с главата надолу. Незнайна сила бе вилняла и наоколо цареше пълно опустошение. Скамейките бяха преобърнати и натрупани една върху друга като съчки. Кръстът лежеше на пода под източната стена и назъбената дупка в мазилката свидетелстваше за силата, с която беше запратен. Газените лампи бяха изтръгнати от подставките си и вонята на китово масло се смесваше с отвратителната смрад, която се носеше из цялото село. А по централната пътека, като следи от краката на младоженка, се проточваше черна, слизеста диря, тук-таме се виждаха капчици кръв. Вдигнахме очи към амвона, който единствен беше непокътнат. Върху него, взирайки се в нас с изцъклени очи над светотатствената Библия, лежеше мъртво агне.

— Господи! — прошепна Калвин.

Приближихме се, като се стараехме да избегнем слизестата диря на пода. Стъпките ни отекваха сред просторното помещение, ехото ги подемаше и ги превръщаше в подигравателен смях.

С Кал се изкачихме на амвона. Агнето не беше разкъсано или изпохапано; по-скоро изглеждаше, че са го *стискали*, докато кръвоносните му съдове са се пръснали. Кръвта образуваше локви около подставката с книгата... но върху Библията тя ставаше прозрачна и руническите букви се четяха, сякаш под оцветено стъкло!

— Налага ли се да я докосваме? — попита Кал.

— Да.

— Какво ще правите?

— Онова, което е трябвало да се стори още преди шейсет години — ще я унищожа!

Отместихме мъртвото агне от Библията; то падна на пода с оглушителен трясък. Обагрените с кръв страници сякаш пламнаха и хвърлиха ален отблясък.

Ушите ми запищяха; стори ми се, че дочувам тих напев иззад стените. Изплашеното лице на Кал ми подсказа, че и той го е чул. Подът под краката ни потрепери, сякаш злият дух, обитаващ църквата, се опитваше да ни прогони от царството си. Представата за пространство и за време ме напусна, църквата се изпълни с привидения и като че се освети от отблясъците на вечния адски огън. Стори ми се, че съзирам Джеймс Буун — отвратителен и обезобразен — да подскача около проснато на земята женско тяло; зад него видях чичо Филип, верния му последовател, облечен в черно расо с качулка, който държеше нож и дълбока купа.

— *Deum vobiscum magna vermis...*

Буквите потрепериха и се загърчиха върху страницата пред очите ми, напоена с кръвта на жертвата на безименното създание, което пълзеше в мрака...

Паство от слепи, изродени същества, полюшващи се в безсмислена, сатанинска молитва; деформирани лица, върху които е изписано жадно, безименно предчувствие...

Латинският се замени с друг език — език, който е бил древен още преди построяването на египетските пирамиди, когато земята е представлявала кълбо от газове:

— Гаугин вардар йогсогот! Верминис! Гуагин! Гуагин! Гуагин!

Амвонът се наклони напред и започна да се разцепва. Калвин изкрещя и закри лицето си с ръце. Нартиката потрепери, сякаш бе кораб, разтърсван от бурни вълни. Сграбчих книгата — стори ме се нажежена като самото слънце. Почувствах, че ще бъда изпепелен, ослепен.

— Бягайте! — извика Калвин. — Бягайте!

Но аз стоях като вкаменен и чуждото присъствие ме изпълваше като дървен съд, който е очаквал този миг години, поколения наред.

Изкрещях:

— Гаугин вардар! Слуга на Йогсогот Безименния! Червеят от Отвъдното! Този, който поглъща звездите! Който ослепява времето! Верминис! Алая! Алая! Гуагин!

Калвин ме блъсна; църквата се завъртя пред очите ми, стоварих се на пода. Ударих главата си в ръба на преобърнатата скамейка и усетих страхотна болка, която сякаш проясни разума ми. Измъкнах кибрита от джоба си.

Подземно бучене изпълни църквата, от стените се посипа мазилка. От островърхия купол се разнесе задавения звън на ръждясалата камбана, която сякаш пригласяше на тътена.

Драснах клечка кибрит и я поднесох към книгата в мига, когато амвонът се наклони напред и се взриви; във въздуха се разхвърчаха парчета дърво. Под нас зейна огромна черна пропаст. Кал се олюля на ръба ѝ с протегнати ръце, устните му бяха изкривени в беззвучен писък — тази гледка ще ме преследва до края на живота ми.

Внезапно пред мен се надигна огромна, сива пулсираща маса. Зловонието ме обгърна като кошмарен океански прилив. Съзрях лепкаво, покрито с издатини, тресящо се като желе тяло, огромно и страшно създание, което изскочи от земните недра. Изведнъж осъзнах ужасяващата истина: *това бе само един пръстен, една част от чудовищен, сляп червей, живял десетилетия наред в мрака под осквернената църква!*

Книгата в ръцете ми пламна, стори ми се, че извисеното над мен чудовище беззвучно изкрещя. Сетне то удари Калвин и го запрати в далечния край на църквата, подобно на парцалена кукла.

След миг червеят потъна в земята, като остави след себе си огромна, назъбена дупка, заобиколена от черна

слуз. В ушите ми отекна кресливо мяукане, което постепенно затихна.

Погледнах към книгата — беше напълно изпепелена.

Засмях се, сетне започнах да вия като ранен звяр.

Чувствах, че обезумявам; седях на пода, кръвта струеше от слепоочието ми, крещях и бърборех несвързано, вирайки се в тъмните сенки, докато Калвин лежеше в другия край на църквата и ме гледаше с мъртвите си, изцъклени от ужас очи.

Не зная колко време съм останал в това състояние, което не се поддава на описание. Когато дойдох на себе си забелязах, че сенките са се удължили, падаше мрак. Внезапно нещо се раздвижи в огромната дупка на пода.

Нечия ръка се вкопчи в назъбените дъски.

Налудничавият смях замря в гърлото ми. Обзе ме странно спокойствие сякаш вече бях мъртъв.

Бавно и някак си заплашително, от мрака се измъкна труп, част от череп се втрени в мен, по челото му пълзяха бръмбари, прогнило расо прилепваше към плесенясалия скелет с хлътнали ключици. Само очите бяха живи — червени вдлъбнатини, в които се четеше не само безумие; приличаха на космическа пустош.

Мъртвецът беше дошъл да ме повлече със себе си в мрака...

Сепнах се, изкрещях и хукнах навън, като изоставих в църквата тялото на най-верния ми приятел. Тичах като обезумял, въпреки че въздухът изгаряше като нагорещи лава белите ми дробове. Тичах, докато отново се озовах в този обладан от нечиста сила дом. Втурнах се в спалнята си, където съм припаднал и съм лежал в безсъзнание досега. Дори в умопомрачението си бях забелязал семейната прилика в онова мъртво и едновременно живо същество. То не приличаше на Филип, нито на Робърт, чиито портрети висят в картинната галерия на горния етаж. *Полуразложеното лице принадлежеше на Джеймс Буул Пазителя на червея!*

Той все още е жив и обитава криволиचेците, тъмни проходи под Джирусълъмс Лот и Чепълудейт, ТО също е живо. Изгарянето на книгата временно ще го спре, не съществуват и други екземпляри от нея.

Като последен представител на рода Буун аз съм „вратата“ към това зло. За благо на цялото човечество трябва да умра... и завинаги да прекъсна връзката.

Ще се предам на океанските вълни, Боунс. Тук свършвай разказът и жизненият ми път. Бог да даде покой и мир на всички вас.

4 ноември 1858

ЧАРЛЗ

Гореспоменатите необикновени писма след време попаднаха в ръцете на мистър Евърет Грансън, до когото бяха адресирани. Предполага се, че повторен пристъп на мозъчна треска, подобен на онзи, последвал смъртта на съпругата му през хиляда осемстотин четирийсет и осма е довел Чарлз Буун до умопомрачение, което го е накарали да убие своя прислужник и верен приятел мистър Калвин Маккан.

Записките в джобния дневник на последния са блестящ пример за фалшификация, безсъмнено извършена от мистър Чарлз Буун в усилието да подкрепи параноичното си заблуждение.

Но твърденията на мистър Буун се опровергават минимум по два показателя. Първо, когато селцето Сейлъмс Лот било „преоткрито“ (използвам термина на историците), подът на нартиката бил изгнил, но по него нямало и следа от огромната дупка, която споменава мистър Буун. Старите пейки действително били преобърнати и няколко прозореца — счупени, но това се обяснява с набезите на злосторници от съседните села. Най-старите жители на Причърс Корнърс все още разпространяват нелепи слухове за Джирусълъмс Лот (навярно тази безобидна легенда е подействала на болното въображение на Чарлз Буун и е предизвикала фатални за него последствия), но никой не им обръща внимание.

Второ, Чарлз Буун не бил последен от рода си. Робърт Буун имал поне двама незаконни синове. Първият починал много млад; вторият

приел фамилията Буун и се заселил в Сентръл Фолс, Роуд Айлънд. Аз съм последният от този клон на семейство Буун — с Чарлз сме втори братовчеди, въпреки че ни разделят три поколения.

Писмата и джобният дневник попаднаха в ръцете ми преди десет години. Предоставям ги за публикуване в деня на настаняването ми в Чепълуейт — фаталния дом на семейство Буун. Надявам се, че читателят ще се смили над бедния, умопобъркан Чарлз. Всъщност той е бил прав в едно: къщата непременно трябвало да бъде посетена от унищожител на гризачи.

Съдейки по шума, в стените има огромни плъхове.

2 октомври 1971

ДЖЕЙМС РОБЪРТ БУУН

[1] Preacher's Corners — в буквален превод — Кътчето на свещеника — Б.пр. ↑

[2] Jerusalem's Lot — йерусалимски парцел — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.